

“Muy queridos jóvenes, nuestra esperanza es Jesús. Aspiren a cosas grandes, a la santidad, allí donde estén. No se conformen con menos. Entonces verán crecer cada día la luz del Evangelio, en ustedes mismos y a su alrededor”.

(Papa León XIV)

VIURE AMB ESPERANÇA

VIDA CONSAGRADA: CAMINANT JUNTS AMB ESPERANÇA

Tota la vida consagrada a Menorca camina amb el Poble de Déu des dels múltiples carismes. En el nostre cas, La Salle, des d'un carisma educatiu i evangelitzador. Desitgem fer-ho des d'una profunda adhesió a l'Evangelí, amb una fe compartida, un compromís al servei dels altres i somiant sempre. No és possible educar sense somiar. Els somnis acompanyats de molta paciència i respecte pel nostre alumnat, que ens permet mirar la realitat amb ulls de misericòrdia, acceptar els molts desafiaments que tenim com a educadors i caminar sense nostàlgia del passat. Avui és el nostre temps, el temps que Déu ens regala i que ens exigeix:

- Viure una **profunda espiritualitat** centrada en la pregària i la primacia de Déu. Ell és el centre de la nostra vida.
- Adaptar la **riquesa del nostre carisma** fundacional a les necessitats de l'Església i la societat actual. Aquí a Menorca.
- Fomentar una vida comunitària basada en la **comunió fraterna**, en interculturalitat i intercongregacionalitat.

Col·legi La Salle Alaior

Caminant sempre amb tot el Poble de Déu, en **unitat**.

- Innovar creativament els nostres **mètodes educatius** i **pastorals** adaptats al llenguatge i als itineraris personals del nostre alumnat.
- Acompanyar els qui més ens necessiten des d'un inequívoc **compromís social** a favor de qui viu tota mena de patiments.
- Entendre l'educació com a **“acte d'esperança”** perquè genera una xarxa de relacions humanes, obertes i transformadores.

Les nostres comunitats volen ser espais d'escolta, acolliment i discerniment en clau

sinodal. Aquest any de Jubileu ens sentim cridats a viure amb esperança i renovació contínua per poder ser testimoni d'aquesta mateixa esperança enmig de les dificultats que trobem a les nostres comunitats educatives de Menorca. Sempre fidels a la missió de l'Església.

En definitiva, la vida consagrada i, de manera especial, la dels que ens dediquem a educar i evangelitzar, hem de ser una bufada d'aire

fresc que dona alè i vida al nostre voltant. L'esperança és el primer que genera vida amb projectes, desitjos i somnis que es fonamenten en l'experiència de Déu, comunitat d'amor, que ens crida per estar amb Ell i oferir la nostra experiència d'Ell als altres. Sempre amb humilitat i així ens ho demana el nostre fundador Sant Joan Baptista de La Salle: “Que la vostra humilitat i la vostra dolçor apareguin en els vostres discursos”.

Aquesta és la nostra manera de caminar amb esperança. No és fàcil, però tampoc impossible. Continuem caminant junts... ¡amb esperança!

Hno. Rafa Matas (La Salle)

pensaments

La soledat en l'ancianitat

La soledat, en les seves diverses formes, és una de les raons principals dels mals que afecten avui molts ancians i un dels grans reptes que ha d'abordar el nostre món. És evident que l'augment constant de la longevitat, els nous hàbits de convivència i els canvis en els models de família i societat han provocat un increment del sentiment de soledat. Vivim en una societat que promou l'individualisme i l'autosuficiència i on no es té temps per dedicar als altres. La vellesa és un període de fragilitat en el que es van perdent familiars, amics i també facultats i habilitats, en el que s'experimenta una pèrdua de consideració, valoració i respecte i una sensació d'arraconament social; uns factors que incrementen l'impacte emocional que sol provocar

Freepik

una mescla de tristesa, angoixa i malenconia. L'estructura familiar ha canviat notablement i avui sembla no haver-hi espai per acollir als nostres familiars majors, que es veuen sovint desplaçats i separats del nucli familiar.

Particularment record amb un gran goig i agraïment el privilegi d'haver pogut conèixer amb la meua àvia Rosa i gaudir de la saviesa que traspuava, de la seva amorositat i dolçor edificants!! “La nostra civilització avançarà si sap respectar la saviesa de la gent gran”, llegim a l'encíclica *Amoris laetitia*. Cal que les nostres comunitats siguin sensibles i estiguin atentes a les realitats d'aquestes persones per poder-les acompanyar en les seves necessitats. Cuidem la gent gran, tinguem-los molt presents, escoltem-los i estimem-los!! L'atenció als ancians ens dona la mesura de la qualitat d'una societat civilitzada.

Diego Dubón Pretus

Diumenge XX de Durant l'Any

Lectura del llibre del profeta Jeremies

38, 4-6. 8-10

En aquells dies alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: -"Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició." El rei Sedequies els respongué: -"Està a les vostres mans." El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren dins la cisterna de Melquies, fill del rei, situada en el pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang; llavors Abdemélec, un home del palau reial, anà a veure el rei a la porta de Benjamí i li digué: -"Rei, Senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat dins la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà, allà dins, de fam." Llavors el rei donà aquesta orde a Abdemélec, el cusita: -"Duu-te'n tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans que es mori."

Salm Responsorial 39

R: Senyor, no tardeu a defensar-me.

Lectura de la carta als cristians hebreus

12, 1-4

Germans: Enrevoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-ne, posem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del trono de Déu. Tinguem present aquell que aguantà un atac tant dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

12, 49-53

En aquell temps Jesús deia als seus deixebles: -"He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sent el cor oprimit fins que no l'hauré passada! ¿Vos pensau que he vingut a dur pau a la terra? Vos asseguro que no. És la divisió, lo que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: El pare es barallarà amb el fill i el fill amb son pare; la mare es barallarà amb sa filla i la filla amb sa mare; la sogra es barallarà amb la nora i la nora amb la sogra".

Lectura del libro de Jeremías

38, -6. 8-10

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros». Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua. Ebedmelek abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad». Entonces el rey ordenó a Ebedmélec, el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y saca al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera».

Salmo responsorial 39

R: Señor, date pris a socorrerme.

Lectura de la carta a los Hebreos

12, 1-4

Hermanos: Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios. Recordad al que soportó la oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

Lectura del santo Evangelio

según san Lucas

12, 49-53

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra».

La PAU

tal com us la don

Com n'és d'estrany aquest Jesús que té la missió en fer la pau i en reconciliar els homes amb Déu i entre ells mateixos; aquest Jesús que dirà als seus apòstols: "Jo us deix la pau, us don la meua pau", i que el dia de Pasqua dirà als seus apòstols: "Pau a vosaltres". I ara, avui declara: "Us pensau que he vingut a posar pau al món? No, jo us duc, la divisió".

Hem de reconèixer, en primer lloc, que Jesús no pensava segons la lògica del cervell. La seva mentalitat semítica no coneixia mirar massa prim; no tenia por d'expressar-se amb el que en deim contradiccions (estimar-odiar). En realitat, aquesta manera de parlar ens obliga a anar més enllà de les aparents contradiccions, a trobar el nucli del seu pensament. Així passa amb la pau. Segons els homes, la pau pot ser un equilibri de la por, o un ordre que el més fort imposa al més dèbil (la Pax romana), la pau imposada per les armes romanes, com passa avui en dia, o bé la pau dels cementeris com també succeeix avui en dia. La pau també pot ser obra de la justícia i aquesta pau, ho sabem prou bé, ja és ben difícil de dur a terme; hi ha massa interessos creats: econòmics, ideològics, naturals (petroli, minerals rars...).

Quan Jesús parla de pau, precisa que no és la pau com la comprenem i la comprenen els més poderosos. La seva pau, ell no ens la dona "com el món la dona". Sobrepasa els criteris humans. La seva pau és, en realitat, el fruit de l'amor, però d'un amor desconcertant per les seves exigències: "Estimau els vostres enemics". L'amor que Jesús ens ha vingut a revelar i a donar, és l'amor del Pare. I només és en la mesura que acceptem d'arribar fins allà, que podem entreveure la pau segons Jesús.

Dit d'una altra manera, davant Jesús, cal elegir: o bé acollir el seu amor que fa saltar totes les nostres estretores, o bé replegar-nos sobre nosaltres mateixos per l'egoisme o per la indiferència. En realitat, Jesús ve a despullar el nostre cor. El vell Simeó ja havia profetitzat: "Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin...".

Elegir a favor o en contra de Jesús: inevitablement en sortiran conflictes. El foc que Jesús duu a la terra és el foc de l'amor que destapa els nostres refusos i que, al mateix temps, els purifica.

Josep Sastre Portella

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA
Salm de la 4ª Setmana
Dl. 18: Fèria: Jt 2, 11-19 / Sl 105 / Mt 19, 16-22.
Dt. 19: Fèria: Jt 6, 11-24a / Sl 84 / Mt 19, 23-30.
Dc. 20: Sant Bernat, abat i doctor de l'Església (MO): Jt 9, 6-15 / Sl 20 / Mt 20, 1-16.
Dj. 21: Sant Pius X, papa (MO): Jt 11, 29-39a / Sl 39 / Mt 22, 1-14.

Dv. 22: Benaurada Verge Maria Reina (MO): Rt 1, 1-2a. 3-6. 14b-16. 22 / Sl 145 / Mt 22, 34-40.
Ds. 23: Santa Rosa de Lima (MLL): Rt 2, 1-3. 8-11; 4, 13-17 / Sl 127 / Mt 23, 1-12.
Dg. 24: XXI de Durant l'Any: Is 66, 18-21 / Sl 116 / He 12, 5-7. 11-13 / Lc 13, 22-20.

La Virgen Dolorosa

Esta sencilla ilustración, impresa con un austero color pardo semejante al de los austeros hábitos de diversas órdenes religiosas de la Iglesia católica, reproduce con dignidad exquisita una figura de medio cuerpo de la Virgen María con una indudable manifestación de tristeza y dolor con lo cual se indica efectivamente que se trata de la tradicional escena que se refiere a los dolores de la Virgen María con especial vinculación a la sagrada Pasión de Cristo.

Por el verídico testimonio de la familia que conserva y venera esta figura impresa de Nuestra Señora, conocemos una especial razón de la piadosa estima que guardan hacia esta santa imagen. Se trata de que durante los tristes acontecimientos de la persecución religiosa sufrida en España en la tercera década del siglo pasado, una niña

de dicha familia de unos 12 años de edad, llamada Juanita Camps Riudavets, en el pueblo de Migjorn Gran, rescató este dibujo sacándolo de un montón de elementos destinados al fuego, poniendo así en salvo este religioso objeto que desde entonces fue venerado en su domicilio familiar.

San Amadeo, obispo de Lausana en el siglo XI, pone de relieve que María estuvo siempre muy unida a Cristo: «Corrió -dice- en pos de Jesús, no solo tras el aroma de sus perfumes, sino también tras la profusión de sus dolores; participó no solo en el gozo de las consolaciones, sino también en la abundancia de los sufrimientos. Ella era la madre que contemplaba al verdadero Salomón (figura de Cristo) adornado con la diadema con que le había coronado; y ella misma iba en seguimiento suyo, coronada con la corona de la tribulación». (BAC min. 92, 61).

Agenda

Col·lecta diverses necessitats

A totes les misses d'aquest diumenge 17 d'agost es recollirà la col·lecta per a les diverses necessitats de l'Església.

Hora Santa de Hakuna

El martes 19 de agosto se invita a los jóvenes y todo el pueblo de Dios a una Hora Santa, a las 20 h, en la parroquia de La Concepción (Maó). Se contará con momentos de adoración y canciones de Hakuna.

Consagración a la Virgen

Las Hijas de la Sagrada Familia organizan un curso de preparación para la Consagración a la Virgen, según el método de San Luis María Grignion. Será durante el mes de agosto. Charlas de preparación lunes, miércoles y viernes, entre las 10 y las 11 h, en el locutorio de las religiosas, en el santuario de la Virgen de Monte Toro.

Matins a l'orgue de Santa Maria de Maó

Fins al 19 de setembre, concerts d'orgue els dilluns, els dimecres i els divendres de 13 a 13.30 h.

Viure la fe amb alegria i esperança renovada

Del 27 de juliol al 4 d'agost un grup de joves de Menorca va peregrinar a Itàlia per a participar al Jubileu dels Joves. La primera aturada va ser a Torí, on van visitar Valdocco, i el museu i la casa Don Bosco. També van celebrar una Eucaristia a la basílica de Maria Auxiliadora.

A l'Eucaristia, Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, va recordar als joves que "Déu té un somni per a cadascun d'ells". En aquest sentit, els va encoratjar a "deixar-se abraçar per Jesús" i en va posar el pelegrinatge en mans de Maria Auxiliadora.

Els primers dies els joves també van participar a adoracions del Santíssim i a tallers per a redescobrir la importància de l'esperança i de la pregària. A Torí, els joves de Menorca, Barcelona i Tarragona van estar allotjats al col·legi salesià de Lombriasco. Dia 30 de juliol van peregrinar cap a Roma, primer amb una aturada a Lucca, on van celebrar una Eucaristia.

Dia 1 d'agost més de vint mil joves espanyols es

Bisbat de Menorca

van reunir a la plaça de Sant Pere per a compartir moments de pregària, música, testimonis, i per a participar en una Eucaristia presidida per Mons. Luis Argüello, president de la Conferència Episcopal Espanyola. Els joves de Menorca també van creuar les portes santes de la basíliques de Santa Maria la Major i de Sant Pere.

Un dels moments més emocionants del Jubileu es va viure els dies 2 i 3 d'agost, amb les paraules que el Papa Lleó XIV va compartir al milió de joves congregats a Tor Vergata, per a participar a la vetlla de pregària i a la missa d'enviament. "Aspireu a coses grans, a la santedat, allà on sigueu. No us conformeu amb menys. Així veureu créixer cada dia la llum de l'Evangeli, en vosaltres mateixos i al vostre voltant", els va expressar el Papa.

Bisbat de Menorca

LA GUERRA DE SUCCESSIÓ I EL DOMINI BRITÀNIC (1700-1782)

El segle XVIII s'enceta amb la guerra de Successió a la Corona espanyola arran de la mort sense descendència de Carles II d'Àustria (1700). Atès que la successió amb l'hereu designat, Felip V de Borbó, trasbalsava el sistema d'equilibris europeu, l'any 1702 esclatà la guerra entre Espanya i França, d'una banda, i Anglaterra, Holanda i l'Imperi austríac, que donaven suport a l'arxiduc Carles d'Àustria com a candidat al tron espanyol. L'any 1705 la guerra arribà a la península Ibèrica quan València, Catalunya i Aragó es van revoltar contra Felip V. El setembre de 1706 Mallorca i Eivissa també es van sumar al bàndol de Carles d'Àustria, però a Menorca la revolta va ser durament esclafada per les tropes borbòniques el gener de 1707. En la revolta hi van tenir un paper molt destacat els frares franciscans i agustins, per la qual cosa alguns d'ells van patir la dura represió del governador Dávila: un fou penjat a la forca, cinc desterrats i un altre, condemnat a galeres.

Tanmateix, el setembre de 1708 les tropes austriacistes, majoritàriament britàniques, comandades pel general Sir James Stanhope conquistaven Menorca en nom de l'arxiduc Carles. Tot d'una, els britànics van maniobrar per fer-se amb la sobirania sobre Menorca, la qual cosa van aconseguir amb el tractat d'Utrecht (1713). Començava així el domini britànic, interromput, però, pels set anys d'ocupació francesa (1756-1763). Es donava així una situació complexa per

a l'Església insular, ja que els nous dominadors, protestants, s'havien compromès a respectar la pràctica de la religió catòlica, però no els privilegis del clergat. A l'inici del domini britànic, Menorca tenia poc més de 16.000 habitants, als quals s'havia de sumar el clergat, format per 314 persones, 78 seculars i 236 regulars. D'aquests, 151 eren frares (38 no eren menorquins, sinó refugiats de Mallorca i Catalunya, que ja havien caigut en mans de Felip V) i 85, monges. Hi havia llavors els dos convents femenins (clarisses i concepcionistes) i set masculins: tres franciscans, dos agustins, un de carmelites i un de canonges antonians. Aquest s'havia fundat l'any 1700 a Ciutadella i se'ls havia cedit la capella de Santa Rosalia, extramurs de la ciutat que fou dedicada a Sant Antoni (on hi ha l'actual geriàtric municipal). El primer comanador (superior) fou Joan Taltavull.

Sota el domini britànic van sovintejar les tensions i els conflictes entre l'Església insular i els tinents governadors, que pretenien tenir sota control el clergat catòlic. D'entrada, el tinent governador Richard Kane expulsà els clergues que no eren menorquins i ordenà que d'ara endavant no se n'admetés de fora de l'illa. Només els menorquins podrien professar als convents de Menorca, i només els menorquins podrien ser nomenats superiors (guardians, priors) de les comunitats. A més, es va intentar separar en tot allò que fos possible l'Església de Menorca d'Espanya. Això no es va aconseguir amb el bisbat, ja que Menorca encara formava part de la diòcesi de Mallorca, però sí pel que fa als convents, que van ser deslligats de les respectives províncies, per la qual cosa es van constituir en províncies autònomes sota la jurisdicció directa de la Santa Seu.

La peculiar situació eclesiàstica de Menorca —una illa de població catòlica sota el domini d'una potència protestant— va aconsellar els caps de l'Església insular a crear una junta d'eclesiàstics per tractar els temes més punyents que els presentava l'acció dels tinents governadors britànics i parlar com una sola veu davant les autoritats. En aquesta junta d'eclesiàstics hi havia el vicari general, els rectors de les parròquies i els superiors dels convents masculins. Però malgrat els conflictes intermitents, durant el segle XVIII va continuar la intensa activitat constructora d'esglésies i convents, acabant les obres iniciades en el segle anterior o amb noves construccions,

Toni Barber

Façana de l'església del Carme de Maó

com l'església i convent del Carme de Maó.

L'enginyer militar britànic John Armstrong (1752) i el capellà luterà alemany Christoph F. H. Lindemann (1786) ens han deixat interessants comentaris sobre la societat menorquina de l'època, però les seves opinions pel que fa al clergat, i en especial el regular, és molt negativa. Pel que fa als frares, ambdós autors coincideixen amb la seva ignorància i els consideren mandrosos i intrigants, sempre disposats a aprofitar-se dels fidels. Segons Armstrong, el seu ensenyament es limitava a explicar les supersticions de la religió catòlica i a expressar els seus grollers coneixements en un llatí bàrbar. Lindemann explica que els frares del Toro "estan més interessats en els seus cellers que en la seva biblioteca". Sobre les monges de Santa Clara, Armstrong explica que hi tenien fàcil accés al locutori per parlar amb elles. Les considera persones infelices, "amargades per la solitud que elles mateixes van elegir". Ben segur que hi havia de tot en els convents menorquins, i convé recordar l'escàndol que va generar l'any 1749 la fugida de tres joves monges clarisses amb sengles oficials britànics, però aquesta forta crítica tan general és molt injusta i ve motivada sobretot per la consideració totalment negativa que els protestants tenien de la religió catòlica, considerada una suma de supersticions, i dels ordes religiosos en particular, suprimits en el segle XVI allà on triomfà la Reforma.

Miquel Àngel Casanovas Camps

Toni Barber

Claustre de l'antic convent de Sant Agustí a Ciutadella